

Това, което обожавам най-много, е топлината, как тя ме достига и се разлива до върховете на пръстите ми, докато не се почувствам част от слънцето, сякаш то грее вътре в мен. Виждала ли си как океанът притихва и става гладък като стъкло, или как се къдри към брега с въздишка? Ако познаваше страната ми, щеше да знаеш, че морето може да бъде много различно: предано и синьо като небето, в един миг блестящо тюркоазено, в следващия толкова ослепително, сякаш слънцето грее изпод вълните му.

Често стоя на брега, докъдето стигат вълните, заровила пръсти в мокрия пясък, и се вирам в призрачната сива линия на хоризонта, която отделя морето от небето. Затварям очи за миг и вече не съм сигурна кое кое е, просто се нося в синьо-зелената вселена. Аз съм риба и после птица. Аз съм златна русалка с дълги, развети от вятъра коси. С едно махване на опашката мога да се върна в морето и да изучавам бреговете на други земи, но как бих могла да изоставя това място, което смълчава душата ми като за молитва?

По-добре да остана и да легна на одеялото от фин бял пясък, загледана нагоре към кралските палми часове наред. Клоните им се полюшват от морския бриз и аз почти заспивам, буди ме само далечното бърбене на братовчедка ми Алисия. Тя е едва година по-голяма от мен, по-точно разликата ни е година без тринайсет дни, но поради някаква причина тя изглежда по-зряла и мъдра от мен. Може би защото е толкова сигурна какво харесва и какво – не. Категорична е, че харесва сладоледа с вкус на манго повече от този с вкус на кокос и че любимото ѝ число е девет, защото девет е възрастта, на която бяхме в момента, и защото, ако девет има човешки образ, би бил някоя ослепителна дама, красавица с дълги крака и кръшен ханш. Аз, от друга страна, все не мога да избира между манго и кокос, а ако се прибави и папая, направо изпадам в безизходица.

Алисия присвива очи срещу слънцето и ми казва какво вижда. Очите ѝ понякога са златисти, понякога зелени.

- Виж как се люлеят палмите от вятъра.
- Виждам ги - отвръщам аз.
- С големите си листа избутват облаците и така можем да погледнем право в небето и да видим Бог.
- Може да видиш Бог? - питам аз.
- Ако погледна както трябва, мога. И когато успея, го моля за това, което искам, и той ми го дава.

Откъсвам очи от танцуващите листа на палмите и се вирам в лицето на Алисия. Понякога обича да се шегува и не ми казва истината, преди да е сигурна, че съм се хванала на измислиците ѝ. Но знам, че трапчинките на бузите ѝ я издават, когато опитва да прикрие усмивката си. Сега почти са се показали.

- Кажми ми истината - подканвам я аз.

- Казвам ти я. - После тя отваря широко очи и се визира право в слънцето. Затваря ги чак когато по страните ѝ започват да се стичат мънички сълзи. Тя обръща лицето си към мен с блеснали очи и устни, извити в триумфална усмивка.

- Току-що го видях.

- И за какво го помоли?

- Не мога да ти кажа, иначе Той няма да ми го даде.

Сега и аз обръщам лице към слънцето и опитвам да отворя очи широко като Алисия, но не мога да издържа и половин секунда. Със сигурност не виждам Бог, нито дори крайчето на нечие ангелско крило. Решавам, че кафявите очи не могат да зърнат божествените чудеса, както нейните великолепни златисти.

Алисия рязко сяда и ме поглежда, засенчила слънцето.

- Ти за какво го помоли?

- Нали каза, че не трябва да се казва - възразявам, за да не призная, че не съм видяла нищо.

Тя се отпуска назад на пясъка, а слънцето отново блясва над нас. Скоро трябва да се връщаме за обяд. Тези сутрешни часове на плажа се изнизват толкова бързо. Надявах се да успеем да поплуваме, но не ни позволяват да влизаме навътре, а само до коленете, ако не ни придружава някой отговорен възрастен. Откакто едно момче се удави на плажа Варадеро преди три години, въведоха това правило и няма никаква надежда да го променим.

- Искам да плувам - казвам аз.

Алисия се обръща да огледа морето. Виждаме как вълните се настигат в бялата извивка на брега и знаем, че морето е топло като вана. Лесно можем да поплуваме в спокойната вода и може би дори да се научим да плуваме повече като възрастни, движейки ръце с равномерни силни махове. И може би дядо Антонио, несъмнено най-добрият плувец в цяла Куба, би могъл да дойде с нас и да се редуваме да влизаме на дълбокото, седнали на раменете му.

- Да тръгваме! - извиква Алисия и ние скачаме на крака и побягваме с всичка сила, разпръсвайки облак от фин бял пясък зад гърбовете си.

Всички стаи в голямата къща на баба и дядо на Варадеро гледаха към морето и трапезарията не беше изключение. Баба държеше прозорците отворени почти винаги, тъй като вярваше, че свежият въздух е най-добрата защита от болестите, които се тревожеше да не хванем. Дантелените пердета се развяваха от морския бриз, докато дядо казваше молитвата преди ядене. Чак когато той вдигнеше глава и вземеше вилицата си, ни позволяваха да сторим същото.

Имах късмет да седя най-близо до любимите ми пържени банани и Алисия да е до мен. У дома родителите ни знаеха, че трябва да ни държат разделени, за да не си бърбим и да не се кикотим, а да усвояваме добрите маниери на масата. Струваше ми се, че мама се тревожеше повече дали ям салатата си с правилната вилица, отколкото как се справям в училище.

През повечето време баба и дядо се забавляваха с нас и се смееха на глупостите ни, както ги определяха родителите ни.

- Виж колко си почерняла - каза баба, докато ми подаваше голяма купа с пухкав жълт ориз. - Хората ще си помислят, че си мулатка, а не бяла, чистокръвна испанка, каквато си всъщност. - Да си чистокръвен испанец беше също много важно нещо, дори още по-важно от добрите маниери.

Сипах си щедро количество ориз.

- Виж Алисия. И тя е почерняла почти колкото мен - изстрелях аз.

- На Алисия ѝ личи, че е испанка до мозъка на костите ѝ - отвърна баба.

- С тези светли очи няма как да объркат произхода ѝ. Може да почернее като зряла фурма и пак ще си изглежда като испанка.

В тези моменти единственото нещо, което ме спираше да не завиждам на Алисия за превъзходния ѝ тен, беше, че тя винаги се застъпваше за мен.

- Нора е красива като тропическа принцеса - заявяваше тя.

- Точно така, бабо. Приличам на тропическа принцеса.

Дядо се разсмя. Роден в Испания, той беше повече испанец от всички останали, но не му пукаше толкова, колкото на баба, за произхода на хората или кои са родителите им. И въпреки че никога не се хвалеше, всички знаеха, че е чистокръвен испанец – заради акцента и изискания му говор, толкова различен от резкия кубински изказ.

- Принцесата ще благоволи ли да ми подаде пържените банани, преди да ги е изяла всичките? - попита той и леко сведе глава.

По-късно следобеда, след задължителната дрямка, лесно убедихме дядо да отидем на плажа и да продължим с уроците по плуване. Бях обещала на татко да се науча да плувам добре по време на тази ваканция, а засега не бях напреднала достатъчно, за да го впечатля.

- Прекалено много си играете, вместо да се упражнявате - заяви дядо, застанал на брега с тъмносиния си бански и бялата риза с къси ръкави, която баба гладеше старателно всяка сутрин.

С Алисия стояхме от двете му страни, хванали го за ръка, и се вирахме в спокойното море. Заедно пристъпихме във водата и усетихме как вълните галят краката ни. Осмелихме се да влезем още малко навътре и коприненото одеяло се уви около коленете ни, после около кръстовете ни, но продължавахме да виждаме пръстите си в пясъка.

Стояхме смълчани и нервни, в очакване дядо да започне с обясненията си. Може би щеше да ни накара да лежим по гръб, както правеше обикновено. Може би щяхме да се упражняваме да ритаме с крака, потопили глави под водата, докато той ни дърпаше за ръцете напред-назад, а ние се вкопчвахме в него при всеки опит да ни пусне. Или той щеше да се гмурне на дълбокото, а ние щяхме да стискаме врата му и да се смеем и кашляме при всяко негово подаване над водата, за да си поеме въздух.

- Не толкова дълбоко, дядо! - пицяхме ние с надеждата той да отиде на още по-дълбоко.

Вместо това той посочи платформата, която се полюшваше на около сто метра от брега.

- Виждате ли това там?

Познавахме я много добре. Това беше прочутото място, до което трябвало да плуват бащите ни като деца, за да бъдат признати за истински плувци и да им позволят да влизат в морето, без да ги наглежда някой възрастен. Бяхме слушали историята милион пъти и когато родителите ни оставяха, винаги обещавахме до края на седмицата да успеем да стигнем до платформата.

В повечето дни върху нея и наоколо имаше по-големи деца, гмуркаха се във водата, качваха се с лекота върху платформата и отново скачаха като щастливи шумни тюлени, но в този следобед платформата се поклащаше, а върху нея нямаше жива душа. Всъщност, ако не беше една двойка в далечината, които стояха, хванати за ръце, плажът беше празен. Сякаш всички още си почиваха след обяда.

- Е, виждате ли я? - попита дядо, като продължаваше да я сочи.

Усетих как коремът ми запърха от напрежение.

- Да, виждаме я.

Долових, че гласът на Алисия също потрепери леко.

Той стисна ръцете ни.

- Днес ще плувате дотам съвсем сами. Коя иска да бъде първа?

И двете мълчахме.

- Какво? Никоя ли не иска да бъде първа? - Дядо ни се усмихна и с преувеличено изражение на загриженост и изненада каза: - Да не се страхувате?

- Мисля, че малко ме е страх - признах аз.

Алисия вирна брадичката си.

- Мен не ме е страх. Аз ще опитам първа.

- Само така, моето момиче!

Дядо пусна ръката ми и вдигна Алисия във въздуха, сякаш бе спечелила мача.

- Сега ме следвай и се старай да движиш ръцете си по този начин, докато риташ с крака. - Дядо размахна ръце в кръг над главата си и Алисия опита да повтори движенията му, а аз стоях като закована намясто, защото знаех, че този урок не е за мен. Дядо свали ризата си презглава и я хвърли на пясъка, преди да се гмурне елегантно, без да разплиска вода. Три-четири маха на силните му ръце – и за нула време той вече се качваше на платформата и махаше на Алисия да го последва.

Тя започна, като по-скоро се плъсна по корем, отколкото да се гмурне, но въпреки това получи одобрителен възглас от дядо. Главата ѝ се потапяше и подаваше от водата с резки движения, докато тя плуваше бавно, но упорито към платформата. Стараеше се да замахва с ръце като дядо, но не се справяше съвсем и скоро се върна към не толкова грациозното, но по-надеждно плуване кучешката.

Никога преди не беше плувала толкова далече, без да спира, но сега продължаваше и вече бе подминала мястото, където водата се променяше от светлозелена в зловещо тъмносиня. Дядо не спираше да я окуражава, застанал на ръба на платформата, протегнал ръка да я подхване, макар че тя още бе далече. Вратът ѝ беше напрегнат от усилието, когато тя доближи платформата, и вече напредваше сантиметър по сантиметър, когато дядо се пресегна и я издърпа с лекота, като я хвана за двете ръце. Тя се строполи тежко на платформата, задъхана и засмяна, притиснала длани към страните си. Щом си пое дъх, се изправи до дядо, тържествуваща и блестяща - истински плувец.

Извика ми:

- Хайде, Нора! Ще се справиш.

Сега дядо насочи вниманието си към мен, Алисия вече се бе доказала. Той искаше да изпита двойна гордост.

- Не мисли повече. Просто скачай и плувай като братовчедка си.

Изглеждаха ми ужасно далече на платформата на шампионите, но дори и така виждах усмивките, с които ме окуражаваха. Те вярваха в мен. Знаеха, че и аз мога да го направя.

Гмурнах се и усетих топлината, която за пръв път не успя да успокои сърцето ми. Краката ми риташа и ръцете ми загребах смело, макар че плувах кучешката. Изведнъж водата ми се стори гъста като желе и напълни ушите ми, ноздрите, устата, притъпявайки сетивата ми по странен начин. Напълних дробовете си с въздух между глътките солена вода и насърчителните викове проникнаха през монотонността на затрудненото ми дишане. Погледнах към целта си и зърнах усмивките им, размаханите ръце на фона на яркосиньото небе. За момент ослепяла и оглушала, отчаяно опитах да намеря ритъма на ръцете и краката си, с който да се изстрелям напред. Трябваше да успея. Трябваше да докажа, че и аз мога да се справя.

Заслушана във виковете им, посегнах към големите ръце на дядо, които очаквах да са вече на сантиметри, но като погледнах отново, открих, че те са все така далече и махат подканящо. Възможно ли бе да съм се отдалечила?

Потърсих с върховете на пръстите си пясъчното дъно. Ако можех да го достигна, щях да се отблъсна нагоре и да си поема дъх, но беше много по-дълбоко, отколкото очаквах. Изведнъж осъзнах, че няма нужда да се движа напред, а само нагоре. Нагоре към слънцето, което правеше водата блестяща, нагоре към птиците, които ме гледаха, докато описвах плавни кръгове над отчаяните ми опити да се задържа на повърхността, защото дори и за тях беше ясно, че това, което правех, не беше плуване.

Някак успях да подам носа и устата си над водата още веднъж, но коприненото одеяло покри главата ми и вече нямаше звуци, нямаше небе, нито вятър, само водата, която шуртеше в главата ми, докато потъвах в синята дълбина. Беше хладно и тъмно, а наоколо се въртяха само мехурчета, само бистри бели мехурчета.

Събудих се легнала на пясъка, а следобедното слънце припичаше в лицето ми. Усетих как гърдите ми се надигат и отпускат в немощни спазми, но когато опитах да си поема дълбоко дъх, изкашлях цяла кана морска вода. Лицето на дядо беше съвсем близо и долових сладкия аромат на пура в дъха му. Алисия беше коленичила до него, но той не я пускаше да се доближи до мен. Устните им се движеха, но не чувах нищо. Накрая слабият шепот на познатите им гласове се превърна в ясни и разбираеми думи.